

øgede Tilskud til Aldersrente og Enkemænds Børn, som jeg nævnte før. Selv en Mand som det ærede Medlem af det andet høje Ting, Hr. Edvard Brandes, har i sine ellers meget satiriske Bemærkninger overfor den nuværende Regering alligevel for nylig skrevet, at man maatte jo støtte den for at forhindre Bagstrævet, som man ellers kunde risikere. Jeg synes, at efter hele den Udvikling, der er foregaaet herhjemme, er der ikke nogen særlig truende Fare for Bagstrævet, men det er altsaa den Paastand, man har søgt at klare sig med.

Det kan selvfølgelig være vanskeligt med Samarbejde, og den socialistiske Regering regerer jo kun i Kraft af, at de, der burde forene sig om en borgerlig Regering, ikke er forenede om en saadan, idet det radikale Parti støtter den socialistiske Regering, og som det synes varmt og nderligt. Jeg vil dog nævne her — det er jo undertiden ude fra Vælgerne, man skal se det —, at man ser Kommuner, hvis Forhold har antaget en lignende Karakter som Statens, hvor alle tre Partier, Venstre, Konservative og Radikale, har sluttet sig sammen i alt Fald til et Listeforbund og til fælles Valg af Borgmester, paa Trods af den radikale Partiledelse herinde, og det kunde tænkes, at der deri ligger et Fingerpeg for Fremtiden. Det er undertiden ude hos Vælgerne, de sunde Tanker gror, men det staar jo i stærk Modstrid til Førernes Udtalelser og Bestræbelser herinde.

Som sagt, det kan have sine store Vanskeligheder med Samarbejdet, som vi er nødt til under den nuværende Valglov. Ogsaa til konservativ Side har det meget store Vanskeligheder; men dette Spørgsmaal er ikke aktuelt i Øjeblikket i den Forstand, som det var, den Gang Venstre var Regering. Vi er jo enige paa mange Punkter, men i Stillingen til enkelte Lovgivnings-spørgsmaal har vi ogsaa fjernet os ret stærkt fra hinanden. Jeg tænker f. Eks. paa, at det konservative Folkepartis eneste Indsats, da vi skulde gennemføre de i Forbindelse med Valutaloven staaende Skatte-love, var at sige: Guld told, medens hele dette Forhold jo i høj Grad opfordrede til en Forhandling om de enkelte Toldpositioner, da det kun drejede sig om Anskaffelsen af en begrænset Sum. Og bagefter saa vi en næsten endnu mærkeligere Optræden, idet en Række Taler med stor Hurtighed blev affiret efter hinanden her og lidt mindede om en vis Periode fra Studenterforeningen.

Det kan have sine Vanskeligheder med et Samarbejde, men ikke desto mindre

haaber jeg paa Samarbejde mellem samtlige borgerlige Partier, og jeg mener, denne Samling maa komme fra Vælgerne, for fra det radikale Partis Førere kan der efter de Toner, vi nylig har hørt, ikke ventes en saadan Samling.

Jeg skal slutte disse Sammenligninger udadtil med nogle faa Bemærkninger om England, som vi jo staar i den livligste og mest intime Handelsforbindelse med, og som ikke lægger nogen Hindringer i Vejen for Indførsel af vore Landbrugsprodukter. Dér har man jo ikke haft Raad til en saa vidtdreven social Lovgivning som her, men vi ser jo ogsaa mange gamle mærkelige Former bibeholdt dér, som hænger sammen med det engelske Folks store Respekt for Traditionen. Det lagde jeg særlig Mærke til under den sidste Valgkamp derovre. Da kunde man læse om, hvorledes Minister Winston Churchill kørte rundt i sin Valgkreds med 6. Heste for sin Vogn og en Hornblæser paa Bukken, som blæste i alle Byerne og saaledes samlede Folk, for at de kunde høre, hvad han havde at sige. Og det interessante var, at han blev valgt med stor Majoritet. Herhjemme møder Kandidaterne, om ikke just klædt i Sæk og Aske, saa i alt Fald mere demokratisk udstyret. Brune Fedtlædersstøvler skal enkelte Steder virke særlig charmerende. Jeg skal endvidere nævne, at den socialistiske Regering under Mac Donald fik en af sine Tilhængere optaget i den engelske Adelsstand. Han hed James O'Grady og blev adlet og blev til Sir James og kom til Kolonierne som Guvernør. Man kunde vel vanskeligt tænke sig herhjemme, at f. Eks. den højtærede Statsminister eller den højtærede Socialminister blev optaget i den danske Grevestand. Selv i Sverige er socialistiske Ministre Excellencer; det er vore jo kun, naar de kommer udenlands.

Men altsaa, man har i England haft Raad til og i Sverige i noget tilsvarende Grad at bevare saadanne gamle Former, selv om de maaske, synes vi, paa enkelte Punkter noget har overlevet sig selv. Man har, som sagt, ogsaa stillet sig helt anderledes paa Lovgivningens Omraade. Jeg tror, det ligger i, at disse Lande er gamle Frihedslande, det konstitutionelle Liv er gammelt, man har dér politisk Erfaring; Erfaring forlener jo altid Folk med noget større Modenhed, og det synes ogsaa at have givet sig Udslag i de nævnte Lande. Derimod har vi i Danmark i 200 Aar levet under Enevælden, og jeg mener ikke, den har fremmet noget godt i vort Folk. Den udviklede i fremtrædende Grad Snobberiet, og Snobberiet afskaffes jo ikke pludseligt,